

De zekerheid van de opstanding

“Maar God heeft mij tot op de dag van vandaag geholpen; daarom sta ik hier en getuig ik voor kleinen en groten. Ik zeg niets meer dan wat de profeten en Mozes hebben gezegd dat zou gebeuren: dat de Messias zou lijden en als eerste uit de dood zou opstaan om de boodschap van het licht te brengen aan zijn eigen volk en aan de heidenen.”
Handelingen 26:22,23

De zekerheid van een opstanding is een van de zeer prominente thema's in de Bijbel, en dat moet ook zo zijn, anders zouden de beloften van God geen effect hebben. Het is echter eerst noodzakelijk om de aard van de dood volledig te begrijpen, wil men begrijpen waarom er een opstanding van de doden moet zijn. De Bijbel vertelt ons dat de dood een toestand van vergetelheid is - niet-bestaan. (Prediker 9:5,6,10). Toen de volmaakte mens Adam zondigde, kreeg hij de straf voor de zonde, namelijk de dood (Genesis

2:17; Romeinen 5:12; 6:23). God beschreef de toestand van de dood als volgt: "In het zweet van uw aangezicht zult gij uw brood eten, totdat gij tot de aarde terugkeert, want daaruit zijt gij genomen; want gij zijt stof en tot stof zult gij terugkeren." (Genesis 3:19). Er werd geen melding gemaakt van een hiernamaals of van een "ziel" die niet aan de dood onderworpen was.

Adam was voorbestemd om voor eeuwig te verdwijnen, ware het niet dat God zijn liefde en genade toonde door het leven, de dood en de opstanding van Jezus. Zijn opstanding was een garantie dat Gods plan van een opstanding voor iedereen werkelijkheid zou worden. De apostel Paulus zei in zijn preek op de Areopagus dat God "een dag heeft vastgesteld waarop hij de wereld in gerechtigheid zal oordelen door de man die hij daartoe heeft aangesteld; daarvan heeft hij aan alle mensen zekerheid gegeven door hem uit de doden op te wekken." Handelingen 17:31

De opstanding van Jezus was noodzakelijk

Het was van vitaal belang in Gods plan dat Jezus zou sterven als losgeld voor Adam, maar het was evenzeer noodzakelijk dat hij uit de dood zou

opstaan. Een dode Christus, of Messias, zou niet in staat zijn om de wonderbare beloften van Gods Woord te vervullen, zoals die in Jesaja 9:6,7 staan: "Want een kind is ons geboren, een zoon is ons gegeven, en de heerschappij van de Heer zal op zijn schouders rusten. Hij zal Wonderbare Raadsman, Sterke God, Eeuwige Vader, Vredevorst worden genoemd. Aan de uitbreiding van zijn heerschappij en vrede zal geen einde komen." De discipelen verwachtten dat deze belofte zou worden vervuld tijdens de aardse bediening van onze Heer, en daarom waren ze zo ontmoedigd en wanhopig toen Jezus aan het kruis stierf. Ze begrepen niet dat dit deel uitmaakte van het plan van de hemelse Vader.

Op de eerste dag van de week, de derde dag nadat Jezus gekruisigd was, verscheen Hij aan twee van zijn ontmoedigde discipelen die op weg waren naar Emmaüs (Lukas 24:1,21). Zij dachten dat Hij een vreemdeling was. Terwijl ze met elkaar spraken, berispte hij hen zachtjes omdat ze dit belangrijke onderdeel van de regeling van de Heer niet hadden ingezien, en zei: "O dwazen, en traag van hart om te geloven alles wat de profeten hebben gesproken: Moest Christus niet deze dingen lijden, en zo zijn heerlijkheid binnengaan? En beginnende bij Mozes

en alle profeten, legde hij hun in alle Schriften uit wat over Hem geschreven stond." (Lucas 24:25-27). Gedurende de daaropvolgende veertig dagen kwamen de discipelen tot het besef en geloof dat Jezus uit de dood was opgewekt, maar pas na Pinksteren, toen de Heilige Geest over hen kwam (), begrepen zij ten volle het belang van de opstanding in Gods plan van verzoening. Dit bleek uit de preek van Petrus die in Handelingen 2:14-36 is opgetekend.

Het woord opstanding komt niet voor in het Oude Testament, maar de leer wordt door vele duidelijke uitspraken in de Schrift onderwezen. In Job 14:13-15 lezen we: "O, dat U mij in het graf zou verbergen, dat U mij geheim zou houden, totdat Uw toorn voorbij is, dat U mij een vaste tijd zou aanwijzen en mij zou gedenken! ... U zult roepen, en ik zal U antwoorden; U zult verlangen naar het werk van Uw handen." De profeet Jesaja schreef: "Uw doden zullen leven, samen met mijn dode lichaam zullen zij opstaan. Ontwaakt en zingt, gij die in het stof woont, want uw dauw is als de dauw van kruiden, en de aarde zal de doden uitwerpen." (Jesaja 26:19). De profeet Hosea schreef: "Ik zal hen losgeld uit de macht van het graf; ik zal hen verlossen van de dood: O dood, ik zal uw

plagen zijn; o graf, ik zal uw vernietiging zijn." Hosea 13:14

Belofte aan Abraham

De absolute zekerheid van een opstanding werd ons geïllustreerd in een gebeurtenis die een opstanding vereiste om een goddelijke belofte betekenisvol te maken. We hebben het over Gods belofte aan Abraham, zoals opgetekend in Genesis 22:15-18. We herinneren ons dat God Abraham een zoon had beloofd die uit Sara geboren zou worden (Genesis 17:19). Abraham had vele jaren gewacht op de vervulling van deze belofte, want door dit nageslacht zouden alle andere beloften die God hem had gedaan in vervulling gaan. Maar het verslag vertelt ons dat toen Isaak een jonge man was, God Abraham vroeg om zijn zoon als brandoffer te offeren (Genesis 22:1,2). Abrahams geloof in Gods beloften was zo groot dat hij geloofde dat God Isaak uit de dood zou opwekken, indien nodig, om ze te vervullen.

Dit vertrouwen kwam tot uiting in Abrahams woorden aan degenen die achterbleven aan de voet van de berg, toen hij de jonge mannen opdroeg: "Blijf hier bij

de ezel, dan gaan ik en de jongen daarheen om te aanbidden, en komen weer bij jullie terug" (vers 5). De apostel Paulus bevestigt deze gedachte in Hebreeënen 11:17-19: "Door geloof offerde Abraham, toen hij op de proef werd gesteld, Isaak; en hij die de beloften had ontvangen, offerde zijn eniggeboren zoon, van wie gezegd was: In Isaak zal uw nageslacht genoemd worden; in de overtuiging dat God in staat was hem zelfs uit de dood op te wekken, vanwaar hij hem ook in een beeld terugkreeg." We merken op dat in dit beeld God werd vertegenwoordigd door Abraham en Jezus door Isaak. Alle beloften van God aan de wereld waren gecentreerd in Jezus. Het was noodzakelijk dat Jezus zou leven om deze beloften te kunnen vervullen, door hem uit de dood op te wekken.

De Sadduceeënen geloofden niet in de opstanding. Ze probeerden Jezus in de val te lokken door een absurd scenario te bedenken waarin één vrouw de vrouw was van zeven overleden echtgenoten. De vraag aan onze Heer was: van wie zal zij in het koninkrijk de vrouw zijn? Jezus antwoordde: "Jullie dwalen, omdat jullie de Schriften niet kennen, noch de kracht van God. Want in de opstanding trouwen zij niet en worden zij niet uitgehuwelijkt, maar zijn zij als de engelen van God in de hemel." (Matteüs

22:23-30). Jezus wees er eenvoudigweg op dat er in het koninkrijk geen huwelijken zouden zijn en dat de door de Sadduceeën verzonden situatie daarom geen betekenis had. Jezus zag echter een kans om te wijzen op de fout in de leer van de Sadduceeën toen hij zei: "Maar wat betreft de opstanding van de doden, hebt u niet gelezen wat God tot u gezegd heeft, zeggende: Ik ben de God van Abraham, de God van Isaak en de God van Jakob? God is niet de God van de doden, maar van de levenden." verzen 31,32; Exodus 3:6

De Sadduceeën wisten dat de aartsvaders al eeuwenlang dood waren, en ze beseften ook dat Jezus dit wist. Ze moesten wel erkennen dat, als God waarachtig en betrouwbaar was, Abraham, Isaak en Jakob weer tot leven moesten worden gewekt om opnieuw te kunnen genieten van deze beloofde relatie met God.

Een profeet zoals Mozes

In Deuteronomium 18:18,19 herhaalde Mozes de woorden die God tot hem had gesproken over het koninkrijk dat onder een nieuwe middelaar en een nieuw verbond zou functioneren. "Ik zal hun een

profeet opwekken uit hun broeders, zoals u, en Ik zal Mijn woorden in zijn mond leggen; en hij zal tot hen spreken alles wat Ik hem gebieden. En het zal geschieden, dat wie niet luistert naar Mijn woorden die hij in Mijn naam zal spreken, Ik zal het van hem eisen."

De apostel Petrus past in Handelingen 3:21-26 deze profetie van Mozes toe op het koninkrijk, noemt het de "tijd van herstel van alle dingen" en zegt dat God sinds het begin van de wereld door de mond van al zijn heilige profeten over deze wonderbaarlijke tijd heeft gesproken. Vervolgens herinnerde hij zijn toehoorders aan de oorspronkelijke profetie van de wederopbouw die door Mozes was uitgesproken. Deze prachtige preek van Petrus werd gehouden op een van de portieken van de tempel. Onder de toehoorders bevonden zich de hoofdman van de tempel en de sadduceeën. Toen Petrus zijn preek afsloot met de woorden: 'Aan u eerst heeft God, nadat Hij zijn Zoon Jezus had opgewekt, Hem gezonden om u te zegenen, door ieder van u van zijn ongerechtigheden af te keren', werden de hoofdman en de Sadduceeën boos. Ze waren boos omdat Petrus beweerde dat Jezus uit de dood was opgewekt en dat door hem allen die in hun graven lagen, zouden worden opgewekt om te profiteren van

'de tijden van herstel'. Het verslag gaat verder: "En terwijl zij tot het volk spraken, kwamen de priesters, de hoofdman van de tempel en de Sadduceeën op hen af, omdat zij het volk onderwezen en door Jezus de opstanding uit de doden predikten." Handelingen 4:1,2

Profetische kenmerken van het wetverbond

In de Schrift wordt ons verteld dat veel kenmerken van het wetverbond dat aan het volk Israël werd gegeven, een voorafschaduwung waren van toekomstige gebeurtenissen. (1 Korintiërs 10:11; Hebreeëen 10:1). We zien dat dit vooral geldt voor het drieëntwintigste hoofdstuk van Leviticus, dat deel uitmaakte van de wet. In dit hoofdstuk gaf de Heer Mozes e e instructies met betrekking tot de feesten die het volk moest vieren. Op de veertiende dag van de eerste maand moesten zij het paaslam slachten, en op de vijftiende dag moesten zij het Feest van Ongezuurde Broden vieren, dat zeven dagen zou duren (Exodus 12:6; Leviticus 23:5,6). De Israëlieten vertrokken uit Egypte "op de vijftiende dag van de eerste maand, de dag na het Pascha" (Numeri 33:3). Nadat zij hun land waren binnengegaan en een graanoogst hadden binnengehaald, gaf de Heer

Mozes de instructie dat zij een extra ritueel moesten uitvoeren. Wij lezen: "Wanneer u het land binnengaat dat Ik u geef, en u een graanoogst hebt binnengehaald, moet u de Heer een offer brengen" (Numeri 33:4). (Numeri 33:3). Nadat zij in hun land waren gekomen en een graanoogst hadden gehad, gaf de Heer Mozes de opdracht dat zij een extra ritueel moesten uitvoeren. We lezen: "Wanneer u het land binnengaat dat Ik u geef, en de oogst daarvan binnenhaalt, dan zult u een garve van de eerste vruchten van uw oogst naar de priester brengen: En hij zal de schoof voor het aangezicht van de Heer zwaaien, opdat hij voor u aanvaard wordt: op de dag na de sabbat zal de priester hem zwaaien." (Leviticus 23:10,11). De "sabbat" die hier wordt genoemd, was de heilige samenkomst die de eerste dag van het feest van de ongezuurde broden markeerde.

Als onderdeel van het ritueel ging de priester het veld in, selecteerde het rijpe graan, verzamelde een bundel en bond die tot een schoof. Hij keerde terug en zwaaide de schoof voor het altaar voor het aangezicht van de Heer als een offer van de eerste vruchten van de oogst. Deze handeling markeerde het begin van de graanoogst, die vijftig dagen zou duren. verzen 15,16

Dit kenmerk van het feest was wonderbaarlijk profetisch in het geval van Jezus. Het was Jezus' plicht om de details van de Wet perfect na te leven. De veertiende dag van Nisan begon bij zonsondergang, en ergens na middernacht werd Jezus gearresteerd in de hof van Getsemane en overgeleverd aan Kajafas en vervolgens aan de Romeinen. (Matteüs 26:47-75; 27:1-26). Het verslag in Marcus vermeldt dat hij om het derde uur, ongeveer 9 uur 's ochtends, nog steeds op de veertiende dag van Nisan, werd gekruisigd. Jezus hing aan het kruis tot het negende uur, ongeveer 3 uur 's middags, en stierf. (Marcus 15:25-37). Jezus stierf dus op dezelfde dag, de 14e van Nisan volgens de Joodse jaartelling, waarop de paaslammeren van Israël werden geslacht. Paulus bevestigt dit verband door te zeggen: "Christus, ons paaslam, is voor ons geslacht." 1 Korintiërs 5:7

Het lichaam van Jezus werd vóór zonsondergang op de veertiende dag van Nisan in een graf gelegd. (Lukas 23:53-55). Het lichaam bleef de hele volgende dag, van zonsondergang tot zonsondergang, in het graf liggen. Dat was de sabbat, of de vijftiende dag van Nisan. (vers 56). Toen, heel vroeg in de ochtend – de eerste dag van

de week, of de zestiende dag van Nisan – kwamen de vrouwen naar het graf en ontdekten dat Jezus uit de dood was opgewekt (Lucas 24:1-6; Marcus 16:1-6). Zo werd Jezus de "eersteling" van de geestelijke oogst en de "eersteling van hen die in de dood sliepen" – dat wil zeggen, de eersteling van de opstanding. (1 Korintiërs 15:20). We kunnen ons voorstellen hoe de Joodse priester vroeg in de ochtend van die zestiende dag van Nisan de ritus van het zwaaien met de garve voor de Heer vervulde, terwijl Jezus tegelijkertijd de Wet vervulde door uit de dood op te staan.

Het gedetailleerde getuigenis van Paulus

In de tijd van de apostel Paulus bestond er, net als in onze tijd, scepsis over de opstanding van de doden. Om hierop in te gaan schreef hij het vijftiende hoofdstuk van 1 Korintiërs om te laten zien dat de beloofde opstanding een essentieel en integraal onderdeel was van Gods heilsplan. In de openingsverzen van het hoofdstuk herinnert Paulus de kerk in Korinthe eraan dat de boodschap die hij hun verkondigde het evangelie [Grieks: een goede boodschap] was, en dat het belangrijkste onderdeel van die boodschap de dood en opstanding van Jezus was. "Want ik heb u in de eerste plaats overgeleverd

wat ik ook ontvangen heb, namelijk dat Christus voor onze zonden gestorven is volgens de Schriften; en dat Hij begraven is, en dat Hij op de derde dag opgestaan is volgens de Schriften." 1 Korintiërs 15:3,4

De apostel presenteert vervolgens de opstanding van Jezus als een feit, omdat hij door de apostelen en vervolgens door meer dan vijfhonderd broeders werd gezien, van wie het merendeel nog in leven was toen Paulus dit schreef. Ten slotte werd de opgestane Heer door Paulus zelf gezien op de weg naar Damascus (verzen 5-8). In de verzen 12-19 laat Paulus zien dat de hele leer van de opstanding afhangt van de opstanding van Jezus, en omdat hij is opgewekt, zullen ook allen die in hun graf liggen uit de dood worden opgewekt. Als Jezus niet was opgewekt, zouden allen – zelfs zijn discipelen en volgelingen – nog steeds in hun zonden verkeren. Want hoewel Jezus stierf om Adams plaats in de dood in te nemen, was het noodzakelijk dat hij weer tot leven kwam, zodat hij in de aanwezigheid van God kon verschijnen om de waarde, of verdienste, van zijn losgeld in handen van de goddelijke gerechtigheid te leggen.

De apostel sluit dit deel van zijn betoog af met de woorden: "Maar nu is Christus uit de dood opgewekt en de eersteling geworden van hen die ontslapen zijn. Want zoals door een mens [Adam] de dood is gekomen, zo is ook door een mens [Jezus] de opstanding van de doden gekomen. Want zoals in Adam allen sterven, zo zullen in Christus allen levend gemaakt worden", dat wil zeggen dat alle door gehoorzaamheid de kans zullen krijgen om eeuwig leven te verkrijgen. (verzen 20-22). De opstanding zal volgens een vast plan plaatsvinden, vervolgt Paulus: "Ieder in zijn eigen orde, eerst Christus als eerste vrucht, daarna degenen die Christus toebehoren in zijn aanwezigheid." (vers 23) Christus betekent gezalfde, en de apostel zegt dat de gezalfde volgelingen van Jezus als eersten zullen worden opgewekt. Dit is logisch en redelijk, aangezien zij in het koninkrijk met Jezus verbonden zullen zijn als koningen en priesters. (Matteüs 19:28,29; Openbaring 20:6). Dan zullen de onderdanen van het koninkrijk, allen die in hun graven liggen, uit het graf tevoorschijn komen, zodat zij een kans op leven krijgen. Johannes 5:28,29

Vleselijke lichamen en geestelijke lichamen

Dan zegt Paulus: "Maar iemand zal zeggen: Hoe worden de doden opgewekt, en met welk lichaam komen zij? ... Wat u zaait, zaait u niet dat lichaam dat zal zijn, maar naakte graankorrel, het kan tarwe zijn, of een ander graan: Maar God geeft het een lichaam zoals het Hem behaagt, en aan elk zaad zijn eigen lichaam. Niet alle vlees is hetzelfde vlees: er is één soort vlees van mensen, een ander vlees van dieren, een ander van vissen en een ander van vogels. Er zijn ook hemelse lichamen en aardse lichamen: maar de heerlijkheid van het hemelse is één, en de heerlijkheid van het aardse is een andere. Er is één heerlijkheid van de zon, en een andere heerlijkheid van de maan, en een andere heerlijkheid van de sterren: want de ene ster verschilt van de andere ster in heerlijkheid. Zo is ook de opstanding van de doden. Het wordt gezaaid in vergankelijkheid, het wordt opgewekt in onvergankelijkheid. Het wordt gezaaid in oneer, het wordt opgewekt in heerlijkheid. Het wordt gezaaid in zwakheid, het wordt opgewekt in kracht. Het wordt gezaaid als een natuurlijk lichaam, het wordt opgewekt als een geestelijk lichaam. Er is een natuurlijk lichaam en er is een geestelijk lichaam. 1 Korintiërs 15:35-44

In deze uitspraak van de apostel Paulus worden verschillende voorbeelden gebruikt, die allemaal wijzen op het feit dat er bij de opstanding meer dan één soort lichaam zal zijn, namelijk lichamen van vlees en lichamen van geest. Het soort lichaam dat ieder individu zal hebben, hangt af van wat er bij de dood wordt gezaaid. Het 'het' waar de apostel in vers achtendertig over spreekt, is de persoonlijkheid of het karakter dat het individu in dit leven ontwikkelt. De overgrote meerderheid van de mensheid zal een karakter hebben dat het meest geschikt is voor een leven hier op aarde. Zij zullen daarom een lichaam van vlees hebben. In het koninkrijk zal de aarde een heerlijke plek zijn om te leven, en degenen die hier op aarde het eeuwige leven bereiken, zullen God eeuwig loven voor zijn gunst en zegen.

Sinds Pinksteren hebben sommigen echter kennis genomen van een hogere voorziening voor het leven, die mogelijk is gemaakt door het bloed van Jezus. In reactie op de oproep om in zijn voetsporen te treden, worden zij uitgenodigd om hun gedachten en affecties te veranderen van de dingen van de aarde en zich te richten op de dingen van de geest. (Romeinen 12:1,2; Kolossenzen 3:1-3). Zij veranderen tijdens hun christelijke levenswandel hun denken door het bestuderen van Gods Woord. Door

de principes daarvan in hun leven toe te passen totdat zij een geestelijk denken ontwikkelen, dat het karakter is dat zij in de dood zaaien, zullen zij bij de opstanding een geestelijk lichaam ontvangen.

De apostel sluit zijn uitleg over de opstanding af met de mededeling dat degenen die tot een geestelijke natuur worden opgewekt, onsterfelijkheid krijgen. "Want dit vergankelijke moet onvergankelijkheid aandoen, en dit sterfelijke moet onsterfelijkheid aandoen. Wanneer dit vergankelijke onvergankelijkheid zal hebben aangedaan, en dit sterfelijke onsterfelijkheid, dan zal het woord dat geschreven staat in vervulling gaan: De dood is verslonden door de overwinning." (1 Korintiërs 15:53,54). De gedachte van de tekst is dat wanneer het werk van het huidige tijdperk voltooid is en allen die van goddelijke natuur zullen zijn, zijn opgewekt, dan zal de profetie in Jesaja 25:6-10, die Paulus gedeeltelijk citeerde, in vervulling gaan. Dit is een profetie over het koninkrijk en de zegeningen die het menselijk geslacht ten deel zullen vallen wanneer zij bij de opstanding uit het stof van de aarde worden teruggebracht.

"Hij [God] zal de dood verslinden in overwinning; en de Here God zal de tranen van alle gezichten afwissen; en de smaad van zijn volk zal Hij van de hele aarde wegnemen, want de Here heeft het gesproken. En op die dag zal gezegd worden: Zie, dit is onze God; wij hebben op Hem gewacht, en Hij zal ons redden; dit is de Here; wij hebben op Hem gewacht, wij zullen blij zijn en ons verheugen in Zijn redding." (Jesaja 25:8,9). Laten we ons dan verheugen in de zekerheid van de opstanding, waarover de profeten, Jezus en de trouwe apostelen hebben gesproken. Geprezen zij God voor dit inzicht!